U S N E S E N Í

Zvláštní senát zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, složený z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců JUDr. Romana Fialy, JUDr. Pavla Pavlíka, JUDr. Milady Tomkové, JUDr. Pavla Vrchy a JUDr. Marie Žiškové, rozhodl o návrhu **Českého telekomunikačního úřadu**, se sídlem v Praze 9, Sokolovská 219 (adresa pro doručování: poštovní přihrádka 02, 225 02 Praha 025), na rozhodnutí kompetenčního sporu mezi tímto úřadem a **Okresním soudem ve Strakonicích** a dalších účastníků sporu vedeného u Okresního soudu ve Strakonicích pod sp. zn. 6 C 152/2011, o zaplacení částky 14 136 Kč s příslušenstvím: žalobkyně **Telefónica Czech Republic, a. s.,** se sídlem v Praze 4, Za Brumlovkou 266/2, IČO 60193336, a žalované **K. J.**,

takto:

I. **P ř í s l u š n ý** vydat rozhodnutí ve věci žaloby o 14 136 Kč s příslušenstvím, vedené u Okresního soudu ve Strakonicích pod sp. zn. 6 C 152/2011, **j e soud**.

II. Usnesení Okresního soudu ve Strakonicích ze dne 5. 9. 2011, čj. 6 C 152/2011 - 36, **s e z r u š u j e .**

O d ů v o d n ě n í :

Návrhem doručeným dne 23. 1. 2012 se Český telekomunikační úřad domáhal, aby zvláštní senát rozhodl spor o pravomoc vzniklý ve smyslu § 1 odst. 1 písm. a) zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů (dále také jen „zákon č. 131/2002 Sb.“), mezi ním a Okresním soudem ve Strakonicích (dále též „okresní soud“) ve věci žaloby vedené u tohoto soudu pod sp. zn. 6 C 152/2011.

Z předloženého soudního spisu vyplynuly následující skutečnosti:

Žalobkyně podala dne 22. 4. 2011 u Okresního soudu ve Strakonicích žalobu, jíž se domáhala, aby soud uložil žalované povinnost zaplatit jí částku 14 136 Kč s příslušenstvím. V žalobě uvedla, že žalovaná byla na základě žádosti o poskytování služeb elektronických komunikací ze dne 27. 7. 2008 v době od 8. 10. 2008 do 7. 2. 2009 účastníkem mobilní telefonní stanice č. X. Podle „článku 11“ (správně 15) Všeobecných

podmínek žalobkyně pro poskytování veřejně dostupných služeb elektronických komunikací prostřednictvím pevných sítí účinných od 1. 3. 2007 (dále jen „Všeobecné podmínky“) bylo žalované umožněno, aby si od třetích subjektů objednala prostřednictvím sítě žalobkyně „služby třetích stran“ nebo též „služby obsahu“. Poskytovatelé služeb třetích stran (zde Erika a. s., ATS, s. r. o., Upstream, Pipeline) souhlasili, aby žalobkyně platby od účastníků vybírala, což vyplývá také z textu „Informace o službách třetích stran“ obsaženého v tzv. Souhrnných účtech (vyúčtování). Podle „článku 11.3“ (správně 15.3) Všeobecných podmínek si zákazníci tyto služby objednávají voláním „na speciální čísla s jasně definovaným předčíslím (zejména 901, 902, 906, 909)“, která jsou zpoplatněna zvláštní sazbou. Žalovaná se „okamžikem objednání těchto služeb“ zavázala uhradit cenu za tyto služby „výlučně“ žalobkyni. Protože žalovaná využila služeb třetích stran, byly jí za dané telefonní číslo vyúčtovány částky: za období od 8. 10. 2008 do 7. 11. 2008 ve výši 442 Kč, za období od 8. 11. 2008 do 7. 12. 2008 ve výši 1628 Kč, za období od 8. 12. 2008 do 7. 1. 2009 ve výši 2656 Kč a za období od 8. 1. 2009 do 7. 2. 2009 ve výši 9410 Kč. Žalovaná tyto služby v celkové výši 14 136 Kč neuhradila ani poté, co žalobkyně jejich zaplacení upomínala dopisem ze dne 11. 3. 2009. Žalobkyně dále uvedla, že oprávněn rozhodnout ve věci je soud, a to vzhledem k ustanovení § 2 písm. n) zák. č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů, neboť služby obsahu jsou sice poskytovány prostřednictvím sítí či služeb elektronických komunikací, ale nejsou to služby elektronických komunikací. Poukázala přitom na usnesení zvláštního senátu ze dne 31. 5. 2010, sp. zn. Konf 99/2009, vydané v obdobné věci.

Okresní soud ve Strakonicích usnesením ze dne 5. 9. 2011, čj. 6 C 152/2011 - 36, řízení zastavil (výrok I) a věc postoupil Českému telekomunikačnímu úřadu (výrok II), rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok III) a že soudní poplatek ve výši 600 Kč bude vrácen žalobkyni (výrok IV). Okresní soud mimo jiné uvedl, že podle § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích Český telekomunikační úřad rozhoduje spory mezi osobou vykonávající komunikační činnost na straně jedné a účastníkem, popř. uživatelem na straně druhé, pokud se spor týká povinností uložených tímto zákonem nebo na jeho základě. Podle ustanovení § 7 odst. 1 zák. o elektronických komunikacích je komunikační činností mimo jiné poskytování služeb elektronických komunikací. Uzavřel, že žalobkyní požadovaná úhrada za služby obsahu je službou elektronických komunikací ve smyslu zák. o elektronických komunikacích a proto věc nespadá do pravomoci soudu. Usnesení nabylo právní moci dne 22. 11. 2011.

Český telekomunikační úřad (dále také jen „navrhovatel“) poté podal návrh zvláštnímu senátu k rozhodnutí negativního kompetenčního sporu, neboť odmítá svou kompetenci k rozhodnutí tohoto sporu. V návrhu nejprve rekapituloval ustanovení zákona o elektronických komunikacích, která definují podmínky pro založení jeho pravomoci rozhodnout spor [zejména § 108 odst. 1 písm. g), § 129 odst. 1, § 64 odst. 1] a zdůraznil, že podle § 2 písm. n) se službou elektronických komunikací rozumí *„služba obvykle poskytovaná za úplatu, která spočívá zcela nebo převážně v přenosu signálů po sítích elektronických komunikací, včetně telekomunikačních služeb a přenosových služeb v sítích používaných pro rozhlasové a televizní vysílání a v sítích kabelové televize,* ***s výjimkou služeb, které nabízejí obsah prostřednictvím sítí a služeb elektronických komunikací*** *nebo vykonávají redakční dohled nad obsahem přenášeným sítěmi a poskytovanými službami elektronických*

komunikací a přenosových služeb“. Uvedl, že žalobkyně požaduje uhradit částku ve výši 14 136 Kč s příslušenstvím za tzv. služby třetích stran nebo též služby obsahu, které nejsou službami elektronických komunikací ve smyslu § 2 písm. n) zákona o elektronických komunikacích. V případě tzv. služeb třetích stran se totiž jedná o objednávku vůči třetí straně na poskytnutí služby nabízející obsah prostřednictvím sítí a služeb elektronických komunikací poskytovatele služeb elektronických komunikací; žalobkyně není poskytovatelem této služby. Dospěl k závěru, že služby obsahu nepředstavují služby elektronických komunikací, a proto není příslušným orgánem k rozhodnutí ve věci, neboť „kompetentním“ orgánem je soud.

Při řešení vzniklého sporu o pravomoc mezi správním úřadem a obecným soudem se zvláštní senát řídil následující úvahou:

S účinností od 1. 1. 2003 se postupuje při kladných nebo záporných kompetenčních sporech o pravomoc nebo věcnou příslušnost vydat rozhodnutí podle zákona č. 131/2002 Sb.

Stranami takového sporu jsou podle § 1 odst. 1 zákona č. 131/2002 Sb.

a) soudy a orgány moci výkonné, územní, zájmové nebo profesní samosprávy,

b) soudy v občanském soudním řízení a soudy ve správním soudnictví.

Kladným (pozitivním) kompetenčním sporem je dle § 1 odst. 2 zákona č. 131/2002 Sb. spor, ve kterém si jedna strana osobuje pravomoc vydat rozhodnutí v totožné věci individuálně určených účastníků, o níž bylo druhou stranou vydáno pravomocné rozhodnutí; záporným (negativním) sporem je podle téhož ustanovení spor, ve kterém jeho strany popírají svou pravomoc vydat rozhodnutí v totožné věci individuálně určených účastníků.

Okresní soud ve Strakonicích v předcházejícím soudním řízení popřel svou pravomoc rozhodnout věc a navrhovatel popírá svou pravomoc rozhodnout po postoupení věci; zvláštní senát konstatuje, že se ve věci jedná o negativní (záporný) kompetenční spor, k jehož projednání a rozhodnutí je povolán zákonem o některých kompetenčních sporech.

Zvláštní senát rozhoduje o kompetenčním sporu podle skutkového a právního stavu ke dni svého rozhodnutí (srov. č. 485/2005 Sb. NSS).

Navrhovatel (též „*Úřad*“) je zřízen dle § 3 zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů (dále také jen „zákon o elektronických komunikacích“) jako ústřední správní úřad pro výkon státní správy ve věcech stanovených tímto zákonem, včetně regulace trhu a stanovování podmínek pro podnikání v oblasti elektronických komunikací a poštovních služeb.

Ustanovení § 108 odst. 1 písm. g) zákona o elektronických komunikacích zakládá pravomoc Úřadu rozhodovat ve sporech tam, kde tak stanoví tento zákon; pravidla pro rozhodování účastnických sporů obsahuje zákon v § 129 odst. 1: „*Úřad rozhoduje spory mezi osobou vykonávající komunikační činnost (§ 7) na straně jedné, a účastníkem, popřípadě uživatelem na straně druhé, na základě návrhu kterékoliv ze stran sporu, pokud se spor týká povinností uložených tímto zákonem nebo na jeho základě.*“

S účinností od 1. 7. 2010 byla novelou zákona č. 153/2010 Sb. vložena do § 129 odst. 1 druhá věta: *„Úřad rovněž rozhoduje spory v případech, kdy na straně osoby vykonávající komunikační činnost (§ 7) nebo účastníka, popřípadě uživatele, došlo ke změně na jinou osobu, zejména z důvodu postoupení pohledávky, převzetí dluhu, přistoupení k závazku.“*

Podle ustáleného výkladu zvláštního senátu (srov. např. usnesení ze dne 14. 9. 2009, čj. Konf 38/2009 – 12) je třeba současného naplnění dvou podmínek k tomu, aby byla dle výše citovaných pravidel první věty § 129 odst. 1 založena pravomoc navrhovatele rozhodnout účastnický spor.

První podmínkou je osobní předpoklad spočívající jednak na straně osoby, která musí vykonávat komunikační činnost, jíž se podle ustanovení § 7 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích rozumí *„a) zajišťování sítí elektronických komunikací, b) poskytování služeb elektronických komunikací, c) provozování přístrojů dle § 73 citovaného zákona“*; službou elektronických komunikací se rozumí dle ustanovení § 2 písm. n) zákona o elektronických komunikacích *„služba obvykle poskytovaná za úplatu, která spočívá zcela nebo převážně v přenosu signálů po sítích elektronických komunikací, včetně telekomunikačních služeb a přenosových služeb v sítích používaných pro rozhlasové a televizní vysílání a v sítích kabelové televize, s výjimkou služeb, které nabízejí obsah prostřednictvím sítí a služeb elektronických komunikací nebo vykonávají redakční dohled nad obsahem přenášeným sítěmi a poskytovaným službami elektronických komunikací; nezahrnuje služby informační společnosti, které nespočívají zcela nebo převážně v přenosu signálů po sítích elektronických komunikací“*. Osoba účastníka musí splňovat charakteristiku stanovenou § 2 písm. a) zákona o elektronických komunikacích (*„účastníkem se rozumí každý, kdo uzavřel s podnikatelem poskytujícím veřejně dostupné služby elektronických komunikací smlouvu na poskytování těchto služeb“*), popřípadě osoba uživatele musí splňovat charakteristiku stanovenou v § 2 písm. b) zákona o elektronických komunikacích (*„uživatelem se rozumí každý, kdo využívá nebo žádá veřejně dostupnou službu elektronických komunikací“*); veřejně dostupnou službou elektronických komunikací se dle § 2 písm. o) cit. zákona rozumí *„služba elektronických komunikací, z jejíhož využívání není nikdo předem vyloučen“*.

Druhou nezbytnou podmínkou je věcný předpoklad, jenž vychází z ustanovení *„pokud se spor týká povinností uložených tímto zákonem nebo na jeho základě“*, přičemž zaplacení ceny je podle § 64 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích jednou ze základních povinností účastníka, popř. uživatele veřejně dostupné služby elektronických komunikací.

Podle druhé věty § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích je pravomoc navrhovatele rozhodnout spor založena rovněž v případech, ve kterých sice budou účastníky osoby odlišné od osob uvedených ve větě první téhož ustanovení, k jejich účastenství však dojde na základě změny závazku v osobě věřitele či dlužníka; to vše za předpokladu, že spor mezi původními účastníky sporu byl oprávněn rozhodnout navrhovatel.

Zvláštní senát zkoumal naplnění podmínek rozhodovací pravomoci navrhovatele ve smyslu věty první i druhé § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích.

Z výpisů vycházejících z databáze navrhovatele a z obchodního rejstříku je zřejmé, že žalobkyně je osobou vykonávající komunikační činnost; osoba žalované naplňuje charakteristiku účastníka podle § 2 písm. a) zákona o elektronických komunikacích.

Pravomoc navrhovatele rozhodnout spor v této věci by byla dána, šlo-li by o spor o zaplacení ceny za služby elektronických komunikací; jak vyplývá z definice § 2 písm. n) zákona o elektronických komunikacích, nelze však službou elektronických komunikací rozumět každou službu, která bude přístupná účastníkovi prostřednictvím osoby vykonávající komunikační činnost prostřednictvím její sítě a služeb elektronických komunikací; výjimkou patrnou z formulace citovaného ustanovení jsou služby, jejichž užívání, resp. přístup k jejich obsahu poskytovatel (osoba vykonávající komunikační činnost) zprostředkuje sice svou sítí a prostřednictvím služeb elektronických komunikací, nicméně obsah samotné služby závisí na poskytovateli takové služby.

Zvláštní senát při úvahách o povaze dotčených služeb vycházel ze všeobecných podmínek žalobkyně účinných od 1. 3. 2007, kterými mj. žalobkyně pro účastníky upravila postup pro přístup ke službám třetích stran (bod 15.3) a pro vyúčtování za užití služeb třetích stran (body 15.1 a 15.4). Z těchto ustanovení vyplývá, že sama žalobkyně se nepovažovala za poskytovatele těchto služeb a v souladu s tím i vyúčtování vystavila odděleně od vyúčtování služeb elektronických komunikací, jichž byla poskytovatelem.

Z podkladů přiložených žalobkyní k žalobnímu návrhu - Souhrnné účty za telefonní číslo X ze dne 8. 11. 2008 (za zúčtovací období 8. 10. 2008 – 7. 11. 2008), ze dne 8. 12. 2008 (za zúčtovací období 8. 11. 2008 – 7. 12. 2008) a ze dne 8. 1. 2009 (za zúčtovací období 8. 12. 2008 – 7. 1. 2009) - vyplývá, že žalované byly vyúčtovány částky za služby třetích stran, a to ve výši 442 Kč (poskytovatel Erika a. s.), ve výši 1628 Kč (poskytovatelé ATS, s. r. o., Erika a. s., Upstream), ve výši 2656 Kč (poskytovatelé ATS, s. r. o., Erika a. s., Pipeline) a ve výši 9410 Kč (poskytovatelé ATS, s. r. o., Erika a. s., BAUER MEDIA, v. o. s.).

Telefonní číslo je podle § 5 odst. 1 vyhlášky č. 117/2007 Sb., o číslovacích plánech sítí a služeb elektronických komunikací (prováděcí vyhlášky k zákonu o elektronických komunikacích), „*část mezinárodního čísla, která následuje po kódu země a která stanovuje v národním formátu adresu koncového bodu sítí uvedených v § 3 pro přístup ... ke službám elektronických komunikací poskytovaným prostřednictvím těchto sítí*“. Podle § 5 odst. 3 a bodu 7 přílohy č. 1 citované prováděcí vyhlášky počáteční číselná trojkombinace charakterizuje telefonní čísla pro přístup ke službám elektronických komunikací s vyjádřenou cenou; pro počáteční trojčíslí 900 se takovými službami rozumí zejména obchodní, odborné, inzertní a soutěžní služby.

Navrhovatel kompetenčního sporu (Český telekomunikační úřad) vydává podnikatelům oprávnění k telefonním číslům v souladu se zákonem o elektronických komunikacích; z úřední činnosti je mu tak známo, jaký druh služby je u konkrétního čísla poskytován. Jak z databáze navrhovatele vyplývá, volaná čísla počínající kombinací 900 nebyla přidělena žalobkyni (společnosti Telefónica Czech Republic, a. s.), ale tato čísla byla Českým telekomunikačním úřadem přidělena odlišným tj. třetím osobám (v posuzovaném

případě společnostem Erika a. s., ATS, s. r. o., Upstream, Pipeline BAUER MEDIA, v. o. s., dále též jen *„poskytovatelé služby obsahu“*).

Ve věci jde o spor o zaplacení ceny za využití služeb, které žalobkyně účastníkovi zpřístupnila po zadání příslušného telefonního čísla přiděleného navrhovatelem třetím osobám odlišným od žalobkyně, po zpřístupnění zvolené služby byl její obsah účastníkovi (žalované) sdělen prostřednictvím sítě žalobkyně a jí poskytnutých služeb elektronických komunikací, žalobkyně *„služby obsahu“* sama neposkytla, pouze jejich užití zprostředkovala. Je zřejmé, že pohledávka plynoucí z neuhrazení ceny za poskytnuté služby primárně vznikla mezi žalovanou a poskytovatelem služby obsahu.

Žalovanou využité služby jsou službami obsahu ve smyslu § 2 písm. n) zákona o elektronických komunikacích, které dle stejného ustanovení nejsou službami elektronických komunikací; spor o zaplacení ceny za takové služby pak není sporem o plnění povinností uložených na základě zákona o elektronických komunikacích. Tento závěr je stěžejní pro úvahu zvláštního senátu o rozhodovací pravomoci navrhovatele, neboť vzhledem k charakteru služby nemohou být ve vzájemném vztahu žalobkyně, žalované a poskytovatelů služby obsahu splněny podmínky stanovené větou první a příp. též druhou § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích.

Výhradní oprávnění žalobkyně požadovat po žalované zaplacení pohledávky namísto poskytovatele služby obsahu (výběr ceny dle bodu 15.1 a 15.3 všeobecných podmínek) je předmětem právního vztahu mezi poskytovatelem služby obsahu a žalobkyní, jak žalobkyně ostatně sama uvádí v žalobním návrhu, přičemž odkazuje na text „Informace o službách třetích stran“ obsažený v tzv. Souhrnných účtech (vyúčtování).

V posuzovaném případě poskytnuté služby obsahu nejsou službou elektronických komunikací, z pravomoci soudů se tato věc nevymyká, neboť podle § 7 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, soudy rozhodují *„spory a jiné právní věci, které vyplývají z občanskoprávních, pracovních, rodinných a obchodních vztahů, pokud je podle zákona neprojednávají a nerozhodují o nich jiné orgány“*.

Z vyložených důvodů zvláštní senát rozhodl, že příslušný rozhodnout o nároku je soud (§ 5 odst. 1 zákona č. 131/2002 Sb.), a současně tak potvrdil dřívější judikaturu zvláštního senátu (zejména sp. zn. Konf 99/2009, Konf 4/2011), od níž neshledal důvodu se odchýlit. Podle § 5 odst. 3 zákona o některých kompetenčních sporech zvláštní senát zrušil rozhodnutí okresního soudu, které výroku zvláštního senátu odporuje, a kterým pravomoc soudu k projednání věci popřel.

Pravomocné rozhodnutí zvláštního senátu je podle § 5 odst. 5 zákona č. 131/2002 Sb. závazné pro strany kompetenčního sporu, účastníky řízení, v němž spor vznikl, pro správní orgány [§ 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] i soudy. Dále tedy bude Okresní soud ve Strakonicích pokračovat v řízení o podané žalobě.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 20. března 2012

JUDr. Michal Mazanec
předseda zvláštního senátu